

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρακοχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηραίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσπεριακοῦ : Ἑξωτειακοῦ :
 Ἔτησίαι . . . δε. 8,— Ἔτησίαι φρ. χρ. 10,—
 Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τριμήνος . . . 2,50 Τριμήνος > > 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρκοῦνται τὴν ἑκάστου μηνός.

ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ, ΤΩ. 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσπεριακοῦ λεπ. 20. Ἑξωτειακοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται διαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδός Ἐβριπίδων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος Ἐν Ἀθήναις, 12 Σεπτεμβρίου 1909 Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ

Μὲ τὴν μύτην κολλημένην εἰς τὰ ἰζάρια τοῦ παραθύρου, ἕνα εὐμορφὸν παιδάκι ἐκύτταζε μὲ περιέργειαν τοὺς ἀρκετὰ πολυπληθεῖς διαβάτας, οἱ ἵποφοὶ διέσχίζαν τὴν πλατεῖαν μεταβαίοντες εἰς τὸ θέατρον. Κ' ἐσυλλογίζετο : «Τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι !»

Ἡ ἔξυπνη φυσιογνωμία τοῦ μικροῦ ἐξέφραζε συγχρόνως καὶ πόθον καὶ λύπην.

Ἐξάφνα εἶδε τὰς θύρας τοῦ θεάτρου νανοῖσιν καὶ τὸ πλῆθος ποῦ συνωστίζετο ἀπέξω, νὰ εἰσβάλῃ. Τότε δὲν ἤμυρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν σκέψιν του μυστικῶν κ' ἐφάναζε δυνατὰ :

— Ἄ, τί εὐτυχισμένοι ποῦ εἶνε αὐτοὶ ποῦ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρο !

Ὁ πατέρας, εἰς τὸ τραπέζι ἀκόμη, ἀπετελείονε τὸν καφέ του μ' ἕνα φίλον, ὅταν ἤκουσε τὴν ἔξαφνικὴν ἀναφώνησιν τοῦ μικροῦ. Ἐχαμογέλασε καὶ τὸν ἠρώτησε :

— Ὅσοι λοιπόν, Ἀδριανάκη μου, νομίζεις ὅτι ἡ μεγαλύτερα εὐτυχία εἶναι τὸ θέατρο ;

— Ναί, μπαμπά.

— Λοιπόν, ἂν μοῦ ὑποσχθῆς, ὅτι θὰ εἶσαι ἐπιμελὴς εἰς τὴν μουσικῆ, ὅτι δὲν θὰ παίρνῃς τίς λευκὰς νότες γιὰ μαῦρες καὶ τὰ τέταρτα γιὰ ὄγδοα, ὅτι θὰ προσέχῃς εἰς τὸν χρόνον καὶ θάκοῦς ὅ,τι σοῦ λέγει ὁ φίλος μου κύριος Μπρός, ποῦ ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ σοῦ κάμῃ μᾶθημα, θὰ σοῦ δώσω λεπτὰ γιὰ νὰ πᾶς ἀπόψε εἰς τὸ θέατρο.

Εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ λογιδρίου, ὁ Ἀδριανός

ἐσκήρτησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ὑπεσχέθη προθυμώτατος τὰ πάντα. Τότε ὁ πατέρας του τοῦ ἔβαλε εἰς τὸ χέρι ἕνα ἀσημένιον νόμισμα κατακαινούργιον καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ ἤθελα νὰ σε συνοδεύσω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐξέλθω ἀπόψε. Πηγαίνεις μόνος σου, ἔ ;

— ὦ, βεβαίωτατα ! δὲν εἶμαι πιά μικρός, ἀπεκρίθη τὸ αγοράκι, κ' ἐπάτησε εἰς μύτες τῶν ποδιῶν διὰ νὰ ψηλώσῃ. Σὲ λίγο θὰ κλείσω τὰ δώδεκα, ξέρετε ;

— Πραγματικῶς, ὑπέλαθεν ὁ κύριος Μπρός, τώρα πιά εἶσαι μέγας . . . Ὅπως δὴποτε, πάρε κι' ἀπὸ μένα εἰσοσι

λεπτά, γιὰ νὰγοράσῃς μικροπνία. Μ' αὐτὰ θὰ περάσῃς τὴν ὥραν σου εἰς διαλείμματα.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐδέχθη εὐγνωμόνως τὸ δῶρον, καὶ μετ' ἄλλα λεπτὰ, ἀφοῦ ἐψώνισεν ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ζαχαροπλαστεῖον, διεπηθύθη τρέχων πρὸς τὸ θέατρον.

Ἐφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἠγόρασε τὸ εἰσιτήριόν του, εἰσῆλθε μὲ πολὺ θάρρος, κ' ἐπῆγε κατ' εὐθείαν νὰ καθῆσθαι εἰς τὴν πλατεῖαν, ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον τῆς σκηνῆς.

Ἀφοῦ ἐκάθησεν, ἐκύτταξεν ὀλόγυρα. Ὅλα τῶ ἐφάνησαν ἔξωκα, θαυμάσια : ἡ πλατεῖα, τὰ θεωρεῖα, τὸ ὑπερόψον, τὰ πολύφωτα ποῦ ἐμύριζαν λάδι, αἱ ὠραῖαι κυρίαὶ μὲ τὰς ἀνοικτὰς ἐνδυμασίας ποῦ κατεῖχον τὰς πρώτας θέσεις, οἱ κομποὶ κύριοι ποῦ τὰς συνοδεύουν. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἦσαν τὰ μάτια του ἀρκετὰ μεγάλα διὰ νὰ τὰ βλέπουν ὅλα, τὰ ἐγούρλωνε.

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ ἀρχίζει, καὶ ὅλη ἡ προσοχὴ τοῦ μικροῦ Ἀδριανοῦ συγκεντρώνεται τότε εἰς τὴν ὀρχήστραν καὶ εἰς τὴν σκηνήν. Καὶ νά, ἡ αὐλαία σηκώνεται . . . Ὁ Ἀδριανὸς μ' νει ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα, συγκρατῶν ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοήν του, ἀπὸ φόβου μὴ χάσῃ ἕνω καὶ μίαν νόταν τῆς μουσικῆς ποῦ τὸν μεθᾶ, ἢ μίαν λεπτομέρειαν τῆς παραστάσεως ποῦ τὸν μαγεύει. Ἡθοποιοί, σκηνογραφίαι, τὰ πάντα τῶ φαίνονται φαντασμαγορικὰ.

Τὸ θάμβος του, ὁ ἐνθουσιασμός του διατηροῦνται ἀμετάπτωτα κατὰ τὴν διάρκειαν πέντε

«Μόνον μερικά γυναικῆς, κρατοῦσαι κηρία . . .» (Σελ. 334, στ. β'.)

πράξεων και τόσον πολύ, ώστε και αφού έτελειώσεν ή παράστασις, και αφού έσιώπησεν ή μουσική, και αφού έκλεισεν ή σκηνή όριστικώς, ό μικρός εξακολουθεί νάκούη και νά κυττάζη, χωρίς νά σκέπτεται διόλου νάκολουθήση τή κλήθος, τή όποιον φεύγει.

Άλλ' ή φωνή ένός κυρίου, ό όποιος περνά από εμπρός του, τήν άποσπά από τήν έκστασιν :

— "Ε! δε σήκόνεσαι λοιπόν, μικρέ μου φίλε; "Η μήπως σκοπεύεις νά περάσης τή νύκτα σου εδώ ;

Ο άκλους αυτός άστειλός, ό όποιος τήν επανέφερεν εις τήν πραγματικότητα, έγένησε συγχρόνως εις τή υπερξημμένον του κεφαλάκι μιάν ιδέαν πολύ άλλόκοτον : «Και γιατί όχι ; έσυλλογίσθη' άσχημα θά ήτο, πραγματικώς,

τσάπην του. Τό φωμί του και τή καρδιά του εύρίσκοντο άκόμη εκεί. Τι καλά ! Με αυτά δέν θάπέθνησκε τουλάχιστον τής πείνης, και θάπεζημιούτο διά τήν νηστείαν του μεθαύριον.

Τά πράγματα λοιπόν τήν έφάνησαν λαμπρά, και υπερήφανος έσυλλογίσθη : «Αν θά μου έρχωνται και όταν μεγαλώσω τέτοιες ώραιες ιδέες, άφεικτως θά γίνω ένδοξος !»

Και οι τελευταίοι θεαταί είχαν εξέλθθ, όλα τά φώτα έσβέσθησαν, και μόνον μερικά γυναικες, — θυραροί και θεσινόμοι του θεάτρου, — κρατούσαι κηρία, έγύριζαν εδώ κ' εκεί, διά νά ιδούν αν ήσαν όλα έν τάξει.

Αφού έτελειώσεν ή έπιθεώρησις κ' έξηφανίσθη και τή τελευταίον κηρίον, τή θεάτρον έδυθίσθη εις βαθειάν αιγήν και εις άκόμη βαθύτερον σκότος.

Τό πρώτον αίσθημα του μικρού μας ήρωος, έν τή μέσση τής σκοτεινής έκείνης έρημίας, υπήρξε χαρά : δέν έφοβείτο πλέον νά τήν ανακαλύψουν.

Τό δεύτερον όμως υπήρξεν άνησυχία, όμοιάζουσα πολύ μέ φόβον. Οπωσδήποτε προσεπάθησε νά κατανικήση τήν άσθημα αυτό, τή όποιον δέν έθεώρει τόσον άξιον άνδρός, και έσυλλογίσθη ότι τή καλλίτερον που είχε νά κάμη, ήτο

νά κοιμηθθ. Προς τήν σκοπών τούτον επλάγιασεν εις ένα πάγκον, που τού έφάνη μαλακώτερος από τούς άλλους, και πραγματικώς δέν άργησε νάκοιμηθθ.

Εξύπνησε μόνον τήν έπαύριον. Κουρασμένος, μουδιασμένος, άπόρησε προς στιγμήν πώς τή ζεστήν και μαλακόν του κρεββατάκι μετεμορφώθη εξαφνα εις πάγκον τόσον σκληρόν και στερόν, και πώς τή φως τής ημέρας δέν είσέρχεται εις τή δωμάτιόν του. Άλλ' ή άνάμνησις τής χθεσινουβραδυνης παραστάσεως επανήλθε γρήγορα εις τήν νούν του. Συγχρόνως μία σκέψις, μία τύψις τήν έτάραξε. Έσυλλογίσθη τήν πατέρα του και τήν άνησυχίαν που θά τή έπροξενούσεν ή άπουσία του. Τι θά έλεγαν όταν δέν θά τήν εύρισκον εις τή κρεββατάκι του, τήν ώρα που συνήθιζε νά πηγαινήν νά τήν φιλή ;...

Διά νά κατασιγάση τήν φωνήν τής συνειδήσεως, ή όποια τήν έμέμφετο τώρα αυστηρότατα διά τήν διαγωγήν του,

έβουκαλίσθη μέ τήν έλπίδα ότι πιθανόν ό πατέρας του νά έλησμήνει τήν πραιάν έκείνην νά εισέλθθ εις τή δωμάτιόν του. ότι πιθανόν νά έτρωγε τή μεσημέρι έξω κτλ. κτλ.

Άλλ' ή πείνα τήν έκχε νάφιση κατά μέρος τās σκέψεις αυτές και νά έλθθ εις άλλας. Τώρα έσυλλογίστο μέ κάποιαν λόπην τή πραιάν του πρόγευμα εις τή σπιτι, — ένα φλυτζάνι γάλα ζεστόν, μέ φρυγανιές άλειμμένες βούτυρον... Έπειτα, συλλογισθείς, ότι δέν είμπορεί κανείς νά τή έχη συγχρόνως όλα, — γάλα τή πρωί και θεάτρον τή βράδυ, — έβγαλε φιλοσοφικώς από τήν τσάπην του τή φωμί και τή καρδιά.

Ηρχις νά τρώγη, όταν ακούεται εξαφνα κρότος τροχαλίας. Ο Άδριανός τεντόνει ταυτιά, γουρλώνει τή μάτια και μέ μεγάλην του έκπληξιν βλέπει τήν αυλαίαν νάαναβαίη σιγά-σιγά, και, υπό τή φως τών κηρίων, τών τοποθετημένων εις τή προσκήνιον, βλέπει επί τής σκηνής άνθρώπους πολλούς...

Είνε οι μηχανικοί. Πηγαινοέρχονται, εργάζονται, όμιλούν, και ό Άδριανός, τρέμων μή τήν ιδούν, δέν τολμά πλέον νά κινηθθ και διακόπτει τή πρόγευμά του.

Έλπίζει ότι γρήγορα θά τελειώσουν. Ματαία έλπίς ! ή ώρα περνά και οι μηχανικοί εύρίσκονται άκόμη εκεί. Τι νά κάμη ;

Η πείνα του, άγρία, τήν εξαναγκάζει νά τολμήση και άποφασίζει νά ξαναδαγκάση τή φωμί του και νά σπάση και άλλο καρύδι.

Τι διάβολο, λέγει τήν στιγμήν έκείνην ένας από τούς μηχανικούς, κοντίκια είνε εδώ ;

Νέοι φέβοι του μικρού, ό όποιος νομίζει ότι άνεκαλύφθη. Άλλά τή σκότος τής πλατείας τήν προστατεύει αναθαρρεί όλίγον κατ' όλίγον και εξακολουθεί τή πρόγευμά του, κάμων όση τή δυνατόν όλιγώτερον θόρυβον.

Επιτέλους οι μηχανικοί τελειώνουν τήν εργασία των και φεύγουν άφίροντες τήν Άδριανόν κάπως χορτασμένον τώρα, αλλά διψώντα, άνησυχούντα, στενοχωρούμενον. Και αυτή άκόμη ή ιδέα τής βραδυνης διασκέδασεως, χάριν τής όπίας υποφέρει, δέν τήν ένθουσιάζει πλέον.

Άλλά τί νά κάμη ; Νά φύγη, είνε δύσκολον. Έπειτα, έμεινε τώρα που έμεινε. Και αφού επέρασαν πολλοί άκόμη ώραι, διαλέγει μιάν καλήν θέσιν εις τήν πρώτον πάγκον κ' ένθρονίζεται εκεί μέ τήν άπόφασιν νά μη τή κουνήση.

Τά βάσανά του όμως δέν έτελειώσαν. Νέα έκπληξις τήν επερίμενον : Άνοιγει εξαφνα μία θύρα και εισέρχονται εις τήν αίθουσαν δύο άνθρωποι, όπλισμένοι μέ πελώριες σκούπες.

Ορισμένως δέν έχει τύχη ! Πώς νά γλυτώση τώρα από τούς νέους αυτούς έχθρούς ; Δέν έχει καιρόν νά τή κοιμισθεθθ. Και γρήγορα-γρήγορα χώνεται κάτω από τήν πάγκον διά νά μη τήν ιδούν.

Έτσι είμπορεί νά γλυτώση από τούς άνθρώπους από τές σκούπες των όμως ;... Όχι ; βέβαια ! διότι αυτάι εξακολουθούν τή έργον των και κάτω από τούς πάγκους, και άσφαλώς κάπου θά τήν εύρουν νά τήν σκουπίσουν...

Μόλις προφθαίνει νά σπυρθθ κάτω από τόν δεύτερον πάγκον. Άλλά και εκεί δέν είνε άσφαλής... Υπό πυκνήν σύννεφον σκόνης, είνε υποχρεωμένος νά έρπη, νά έπισθοχωρή διαρκώς.

Η καρδιά του κτυπά, τή γονατά του επίσης κτυπούν, και όμως έλπίζει άκόμη νά διαφύγη και τούς υπηρέτας, όπως διαέφυγε και τούς μηχανικούς.

Δυστυχώς, όπισθοχωρών όλονέν, φεύγων πρό του έχθρού, φθάνει εις τόν τελευταίον πάγκον τής πλατείας και συναντά φραγμόν άνυπέβλητον τή διάζωμα τών ίσογειων θεωρείων. Άδύνατον νά προχωρήση πάρα-κάτω !

Έννοεί ότι έχάθη ! όσον και αν ζαρόνη, όσον και αν προσπαθθ νά γίνη μικρότερος, κάποιαν στιγμήν σκοντάπτει εις τή σπύρα του μία σκούπα, και έκείνος που τήν σπρώγγει, ξεφωνίζει :

— Καλέ, τ' είνε εδώ από κάτω ; Συγχρόνως σκύπτει και άρπάζει τή πόδι του Άδριανού.

— Μη !...σιγά !... παρακαλεί ό μικρός. — Τι γυρεύεις έσύ εδώ ; τήν έρωτούν.

Βλέπων ότι άνεκαλύφθη, φοβείται τώρα μή τήν νομίσουν λωποδύτην ή έμπρηστήν, και έμολογεί τή πάντα, λέγει όλην τήν αλήθειαν, παρακαλών τούς υπηρέτας νά μη τήν μαρτυρήσουν, αλλά νά τήν άφίσουν νά ιδθ τήν παράστασιν.

Έκείνοι δέν συγχινούνται διόλου' άπειναντίας τήν γελούν, τήν κοροϊδεύουν, τήν άρπάζουν βαναύσως και τήν σπρώγγουν προς τήν έξοδον.

Φαντασθήτε τήν άπελπισίαν του Άδριανού. Νά έξέρχεται από τή θεάτρον τήν ώρα που έπρεπε νά εισέλθθ !..

— Σας παρακαλώ, επιμένει κλαίων και προσπαθών νάκαλλαχθ από τή χέρια των, άφίστε με... κανείς δέν θά τή μάθθ...δέν κάνω κανένα κακό !...

Άλλ' οι άμείλικτοι υπηρέται τού φωνάζουν :

— Έμπρός ! μάρε ! Και τήν πετούν έξω από τήν παράδεισον !

Μόλις εύρέθη εις τήν διάδρομον, έθαμβώθη από τή πολύ φως και προσέκοψεν επάνω εις δύο κυρίους, έν τών όποιών ό εις, μέ φωνήν πνιγμένην από τήν έκπληξιν και τήν συγχίνησιν, άνέκραξε :

— Έσύ είσαι ; !... τί σου συνέβη δυστυχισμένο παιδί ;

Μαντεύετε ότι οι δύο αυτοί κύριοι ήσαν ό πατέρας του Άδριανού και ό κ. Μπρός, ό διδάσκαλός του, οι όποιοι τήν έξητρώσαν παντού ως τρελλοί από τήν νύκτα, και, έν τή άπελπισία των έπίστρεψαν έκ νέου εις τή θεάτρον, διά νά ζητήσουν και άλλας πληροφορίας...

Μετά τās πρώτας εξηγήσεις, διέσχισαν και οι τρεις τήν πλατείαν και έγύριζαν εις τή σπιτι, όπου ό ήρωας μας, συντετριμμένος, ήναγκάσθη νά διηγηθθ λεπτομερώς τās περιπετείας του.

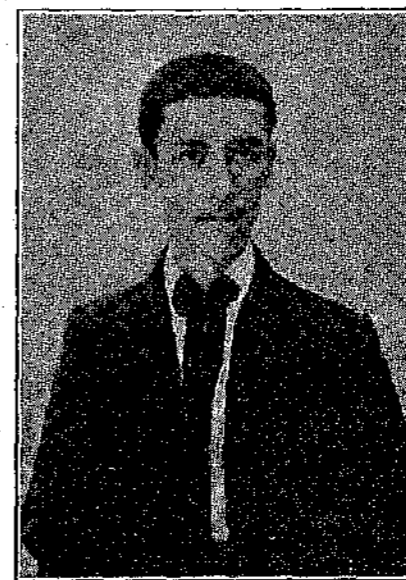
Η «ιδέα» του όμως δέν επροκάλεσε θαυμασμόν άπειναντίας τήν έπίπληξαν και τήν έτιμώρησαν όπως τού ήξιζε.

Και τώρα πρέπει νά φανερώσωμεν τή όνομα τού μελομανούς παιδίου, τή όποιον αγαπούσε τόσον τήν μουσικήν και τή θεάτρον, ώστε χάριν αυτών νά λησμονή τή καθήκοντά του : ώνομάζεται Άδριανός Μποϊελδιέ (Boieldieu.)

Ο Άδριανός Μποϊελδιέ έγγενήθη εις τήν Ρουέννη τής Γαλλίας τή 1775 και υπήρξε μέγας μουσικοσυνθέτης. Τά κυριώτερα μελοδράματά του είνε ή Λευκή Κυρία, ή Καίρις τής Βαυδάτης, ή Θεία Δούγη, κτλ.

Ο ένδοξος μαέστρος ήγάπα νά διηγηται τή ανέκδοτον αυτό τής παιδικής του ηλικίας, ούδέποτε όμως έσυγχώρησε τήν έαυτόν του διά τήν σκληράν άγωνίαν τήν όποιαν είχε προξενήση εις τήν πατέρα του. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΝΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΠ. ΛΙΒΑΔΑΣ
Βραβευθείς εις τόν Μικρόν Διαγωνισμόν τού Άλγαθικού Προβλήματος. [Ίδε Διάπλαση τ. Ε, σελ. 267.]

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΟ Ε. FERNEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

«Αυτό έλειπε ! έσυλλογίσθη ό Αύγουστος. Νά ή ώρα τώρα νά μου ζητήση κ' έγγράφους άποδείξεις...»

Και άποφασιστικώς :

— Τότε θά μείνωμεν κατ' άνάγκην εις τή σημείον όπου εύρισκόμεθα, διότι κανέν οικογενειακόν έγγραφον δέν μας μένει. Ο πατέρας μου μου είπεν ότι έκάησαν όλα, καθώς και πολλά έπιπλάμας και κομψοτεχνήματα αξίας, κατά τήν έποχήν τής πολιουρκίας τών Παρισίων, τή 1870-1871.

— Οι Γερμανοί λοιπόν, χωρίς νά τή θέλουν, μάς έκαμαν μεγάλην εύεργεσίαν, — έσυλλογίσθη ό Άντώνης άλλάζων τή πιάτα — είδεμθ άσχημα θά τήν είχε ό κύριος...

— Οι Γερμανοί λοιπόν, χωρίς νά τή θέλουν, μάς έκαμαν μεγάλην εύεργεσίαν, — έσυλλογίσθη ό Άντώνης άλλάζων τή πιάτα — είδεμθ άσχημα θά τήν είχε ό κύριος...

Άλλ' άπεγοητεύθη, διότι ήκουσε τήν Κορπανώφ νά επιμένη :

— Οι Δυμπούά είνε καταγωγής παρισιακής ;

— Όχι.

— Τότε ήμπορούσαμεν νά εξετάσωμεν εις τήν πατρίδα των, εις τόν τόπον τής καταγωγής των, διά νά μάθωμεν αν τήνόντι ό αδελφός τού στρατηγού και ή κόρη του...

— Πρό τής επαναστάσεως τού 89, δέκοψεν ό Αύγουστος, δέν υπήρχον άρχαιοφυλακεία. Μόνον εις τās έκκλησίας οι παπάδες έκρατούσαν ληξιαρχικά βιβλία. Άλλά και αυτά, τήν έποχήν τής προμοκρατίας, κατεστράφησαν σχεδόν όλα.

— Τότε λοιπόν πώς έμάθατε σεις τās λεπτομερείας, τās σχετιζόμενας μέ τήν οικογενειάν μου ;

— Τās γνωρίζω έκ παραδόσεως προφορικώς. Άλλ' ό,τι λέγεται, δέν είνε και βέβαιον, τή είσέυρω. Σας έγγραφα, έπειδή επεθύμουν νά...νά...

— Τα έχασε ! έψήθύρισε ό Άντώνης έντρομος' αν εξακλούθηση έτσι...

Και στραφείς προς τήν νεαρήν του κύριον, άφηκεν ένα «χμ'χμ !» ήχηρόν.

Ο Αύγουστος ανεπήδησε.

Η προειδοποίησις ήλθε πολύ έγκαίρωσ. Όλίγον άκόμη, και ή έπιθυμία τού νά επανέλθθ «έντός τής αλήθειας» θά τήν έκαμνε νά δράξη τήν ευκαιρίαν... από τή μαλλιά. Θά ώμολόγηε καθαρότατα, ότι τήν συγγενειαν έκείνην τήν είχε πλάση μόνος του προς σκοπόν ιδιοτελή. Και οι Κορπανώφ, δικαίως αγαπηκότεντες διότι επεκαίχθησαν, θά έγκατέλειπον τήν οίκίαν άμέσως. Ωραϊον άποτέλεσμα !

Μολοντούτο, τή ψεύμα είνε κακόν πράγμα, άκόμη και τή άθωώτερον όπως αυτό...

Ο Αύγουστος έννοούσεν ότι δέν θα πηλλάσσετε εύκόλως. Άλλ' ή συναίσθησις του λάθους του και ή φιλία, τήν όποιαν ήρχισε νά αισθάνεται πρὸς τοὺς ξένους του ειλικρινῆ, τῷ ένένπνευσαν τουλάχιστον λέξεις και υφός, ικανὰ νά έξομαλύνουν τήν αναφυομένην δυσχέρειαν :

— Τί νά σᾶς εἶπῶ! ὑπέλαβε μετὰ τὸ προειδοποιητικὸν «Χμ! τῷ Ἀντώνῃ» ή μακρὴν συγγένεια εἶνε ζήτημα μάλλον καρδίας, ἀγάπης, παρά δεσμῶν αἱματος. Εἴθεθα τῶντιν ἐξάδελφοι; Ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς ἔγραφα εἶνε ἀληθινή; Ἄς τὸ παραδεχθῶμεν και τελειύνει. Λοιπόν, ἤμποροῦσε νά εἴμεθα ἐξάδελφοι και ἔγιναιμεν πραγματικῶς ἀπὸ τήν πρώτην ἡμέραν, με τήν κατ' ἐλλογὴν ἐκείνην συγγένειαν, τήν όποιαν δημιουργεῖ ή ἀμοιβαία συμπάθεια, δέν εἶν' ἔτσι;

— Βεβαίωτατα! ἀπήντησεν ὁ Βλαδίμηρος και ή Μαρία-Σοφία.

— Τότε λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Αύγουστος, ἄς μὴν ἐρευνήσωμεν περισσότερον. Τὸ κατ' ἐμέ, θά ἤσθανόμην ἀληθινήν λύτην, ἐάν σᾶς ἤκουα ποτε νά με φωνάζετε ἀλλοιωτικὰ παρὰ «ἐξάδελφέ μου».

— Και ἡμεῖς τὸ ἴδιο.

— Λοιπὸν... ἐξάδελφοι μετὰ ἢ ἀνευ ἀκοδεξέων.

— Σύμφωνοι... διότι, ἐπιτέλους, τὸ πρόσωπον ποὺ σᾶς ἔδωσε τὰς πληροφορίας ἐκείνας δέν θά εἶχε βέβαια κανένα συμφέρον νά σᾶς πῆ ψεύματα, εἶπεν ὁ κ. Κορπανώφ. Μποροῦμε νά τὸ ἰδοῦμε;

«Ἐννοια σου, ἐσυλλογίσθη ὁ Αύγουστος, κ' ἐγὼ τώρα τὸ στέγνω νά εὑρῆ τὸ μακαριτὴν τὸ στρατηγόν...»

Και ἀπήντησε :

— Δυστυχῶς δέν ὑπάρχει. Ἦτο μία γρη῏α, ἀπὸ τῆν ἐπαρχία μας, ποὺ ἀπέθανε πρὸ καιροῦ.

Προφέρων και τὸ νέον τοῦτο ψεύδος, ὁ Αύγουστος δέν ἠμάρτεσε νά μὴν ἐρυθρίασῃ. Ἄλλ' ὁ Βλαδίμηρος δέν ἐκρίσεξε και ὑπέλαθε :

— Ὀλίγον μᾶς μέλει. Ὡς ἐξάδελφον θά σᾶς παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς φίλους μας, όταν θά ἔλθετε νά μᾶς ἐπισκερθῆτε στή Βιροβίτσια.

Ὅτω τὰ ζητήματα κάπως ἐκανονίσθησαν. Και πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἀρξίσεως τοῦ Κορπανώφ, ὁ Αύγουστος ἠμάρτεσε νά κοιμηθῆ ἡσυχος.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

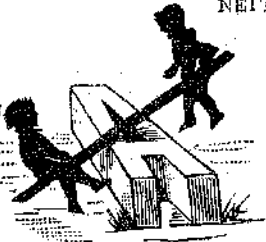

«Ο Κύρ Λάις με τὰ ναυτικά του...»

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΘΟΦΙΛΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΕΓΙΝΩΣΑ προχθές εἰς μίαν ἐφημερίδα κάτι, ποὺ μοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἔνας μικρὸς λουστρός, ἕνα παιδάκι δώδεκα ἐτῶν με συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν και κατὰ μαυρα μάτια, ἐκινδύνευσε νά πάθῃ ἀπὸ...γιασεμιά.

Ὁ πῆχτε : Και τί σχέσιν ἔχει ἕνας λουστρός με τὰ γιασεμιά; Ἄν ἦτο τουλάχιστον ἀνοθοπῶλης! Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ εἰς τήν ἀρχὴν και ἠπάρησα. Ἄλλ' όταν ἔμαθα και τὰς λεπτομερείας τοῦ παρ' ὀλίγον αὐτοῦ δυστυχήματος, ή ἀπορία μου ἔγινε σχεδὸ θαυμασμός.

Λοιπὸν ναί, ὁ λουστράκος αὐτός, χωρὶς νά εἶνε ἀνοθοπῶλης, εἶχε σχέσιν και μεγάλην σχέσιν, με τὰ γιασεμιά. Διότι ἀγαποῦσεν, ἐλάτρευε τὰ ἀνθη, και ἀκόμη εἶχε φίλιαν μ' ἕνα μικρὸν ἀνοθοπῶλην. Ὁ ἀνοθοπῶλης—σπάνιον πρᾶγμα!—εἶχε και παπούτσια. Ὁ δὲ φιλιανθῆς λουστρός τοῦ τὰ ἐγυάλιζε κάθε βράδου, και ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν δύο-τρία μάτσα γιασεμιά.

Ποιητικὴ φύσις, βλέπετε, ὁ μικρὸς λουστρός. Μᾶς φαίνεται παράξενον, ἀλλὰ διατί τάχα; Ἐπειδὴ συνήθως ἕνας λουστρός εἶνε λερωμένος, κουρελιάρης, ζυπόλυτος, δέν εἶμπορεῖ νά ἔχη εὐαίσθητον ψυχὴν, ἀγνὰ αἰσθήματα, και νά γαπᾷ τὰ ὄρατα πράγματα, τήν φύσιν, τὰ ἀνθη, τὰ ἀρώματα, τὰ πουλιά, τὰ κελαδήματα; . . . Βεβαίωτατα εἶμπορεῖ, διότι ή ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε κάτι ἀνεξάρτητον ἀπὸ οἰονδήποτε περιβάλλον.

Ἄλλὰ τὰς ποιητικὰς διαθέσεις και τὰς εὐαισθησίας συνήθισαμεν νάπαντῶμεν πλέον συχνὰ εἰς τήν καλὴν τάξιν, ἔπου ή ζωὴ εἶνε ἀνευτέρη, και τὰ παιδιὰ, καθαρώτερα και εὐκρεπέστερα, ἔχουν περισσοτέρας ευκαιρίας νά κατὰγίνωνται με τὰ ὄρατα πράγματα. Ἐνῶ ἕνα πτωχὸν παιδί, ποὺ παλαίει διὰ τὸ φτωμί του, και ζῆ εἰς τήν λάσπην τοῦ δρόμου, και ἐργάζεται τραγῶως ὅλην τήν ἡμέραν, με δυσκολίαν βέβαια εἶμπορεῖ νά διατηρῆ ποιητικὰς διαθέσεις, νά ἔχη λεπτὰς ἀπολαύσεις, και κατ' ἀνάγκην γίνεται ἀναισθητότερον. Πρέπει δὲ ή εὐαισθησία του νά εἶνε φύσει ἰσχυροτέρα, ή ἀγάπη του πρὸς τὰ ὄρατα μεγαλητέρα ἀπὸ τῶν ἄλλων παιδιῶν, τῶν εὐτυχῶν, διὰ νά εὐρίσκη ἀκόμη τήν θέλησιν και τὸν τρόπον νά τήν καλ-

λιερῆ. Και αὐτὸ ἀκριβῶς κινεῖ τὸν θαυμασμόν μου.

Ἐἶδατε ὅτι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος φιλιανθῆς λουστρός εἰργάζετο, ἐκπίαζεν ἀκόμη ὀλίγον διὰ νάποκτᾷ καθ' ἡμέραν και ὀλίγα γιασεμιά. Τὰ ἐθεωροῦσεν ἐπίσης σχεδὸν ἀναγκαῖα, ὅσον και τὸ καθημερινόν του ψωμοτύρι. Θαυμάσιον πραγματικῶς!

Τί τὰ ἔκαμνεν αὐτὰ τὰ γιασεμιά ὁ μικρὸς λουστρός με τὰ κατὰμαυρα μάτια; Ὁ,τι τὰ κάμνονν ὄλοι: τὰ ἐκαμάρωνε, τὰ ἐγαίδευε, τὰ ἐμύριζε. Και ἔπειτα ἐκοιμάτο μαζί των! Μάλιστα τὰ ἐσκορπίζεν εἰς τὸ πτωχόν του κρεββατάκι, εἰς τὸ μαξιλάρι του,—ἀν εἶχε,—και ἔχωνε τὸ προσωπάκι του μέσα εἰς τὰ λευκά ἀνοθᾶκια; διὰ νά αισθάνεται τήν εὐωδίαν των και κοιμώμενος. Αὐτὸ βέβαια δέν τὸ κάμνονν ὄλοι!

Συνέθη λοιπὸν ἕνα πρωὶ ὁ μικρὸς λουστρός νά ἐξυπνηθῇ ἀργά, ζαλισμένος, ναρκωμένος, ἐλείωνός...Μὲ πολὺν κόπον ἐσηκώθη, ἐνεδύθη,—ἀν εἶχε γδυθῆ,—και ἔτρεξεν εἰς τὸ γειτονικόν του φαρμακείον νά ἐρωτήσῃ κανένα γιατρόν. Ἐῶρε μόνον τὸν φαρμακοποιόν, εἰς τὸν ὅποτον διηγήθη τὸ πάθημά του.

— Μὰ πῶς σοῦ συνέθη; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος; μὴν εἶχες τίποτε μέσα εἰς τὸ δωμάτιο;

— Τί νά ἔχω; ἀπήντησεν ὁ μικρὸς λουστρός; τὰ γιασεμιά μου.

— Γιασεμιά;.. Ἄ, μ' αὐτὸ ἦταν!

— Μὰ πῶς; μπορεῖ νά πάθῃ κανεὶς ἀπὸ γιασεμιά;

— Και νά πεθάνῃ!

Και ὁ φαρμακοποιός ἐξήγησεν εἰς τὸν φιλιανθῆ λουστρόν, ὅτι ἅμα κλεισθῆ κανεὶς εἰς μικρὸν δωμάτιον με πολὺ εὐώδη ἀνθη, και μείνη μαζί των πολλὰς ὥρας, κινδυνεύει νά δηλητηριασθῆ και νάποθάνῃ. Ἡ εὐωδία βυθίζει εἰς νάρκην, και ἀν ἐν τῷ μεταξύ δέν ἀνανεωθῆ ὁ ἀὴρ τοῦ δωματίου, εἶμπορεῖ νά προξενήσῃ και θάνατον.

Ὁ μικρὸς φιλιανθῆς ἤκουσε τήν ἐξήγησιν αὐτὴν σκεπτικός. Τί ἐπῆγε νά πάθῃ!.. Ἄν τὰ γιασεμιά ἦσαν περισσότερα, ἢ ἀν τὸ δωμάτιον ἦτο μικρότερον, ἢ ἀν δέν ἐξεθῶμαιεν ἰσως ὀλίγον ἀπὸ τὸ παραθυράκι, ποὶς ξέρει, τώρα θά ἦτο πεθαμένος!..Ὅτὰ τὸν εὕρισκαν νεκρὸν ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια του. Χωρὶς πόνους, χωρὶς ἀρρώστειες, χωρὶς γιατρικά,—ἔτσι, μέσα εἰς μέθην εὐωδίας και εἰς ὄνειρα ὕπνου... Ὁρατός θάνατος, μὰ τήν ἀλήθειαν! Αὐτὸ ἐσκέφθη και αὐτὸ ἐψιθύρισε φεύγων ἀπὸ τὸ φαρμακείον:

— Ὁρατός θάνατος!

Ὁλ' αὐτὰ μᾶς πείθουν ὅτι, και μετὰ τὸ πάθημά του, ὁ μικρὸς φιλιανθῆς δέν ἔπαυσε νά λατρεύῃ τὰ γιασεμιά. Ἐξακολουθεῖ νάγοράζῃ κάθε βράδου. Μόνον

ἰσως θά προσέχη, τώρα νά μὴν κλείνεται εἰς τὴν καμαρούλα του μαζί των, και ἰσως τᾶφνει ἐξω, εἰς τὸ παραθυράκι. Διότι και ἀπὸ τὸν ὠραιότερον θάνατον, ή ζωὴ βέβαια εἶνε πάντοτε ὠραιότερα!..

Σᾶς δοκᾶσαι ΦΑΙΔΑΝ

Εἰς τὴν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE)

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 329.)

Ἐπιτέλους ἐδοκίμασε νά καλέσῃ ἐκείνον, ὁ ὅποιος τὸν εἶχε φέρῃ. Ἐγινάτισε και προσηγγίθη πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Ὀκνηρῶν.

— Μπορεῖς νά μάκούσης, ἀφοῦ εἶσαι θεός! ἀνέκραξε. Ἡσωνή μου θά σ' εῦρη και εἰς τὸ πλέον μακρὸν ἄστρον Συγχάρες με, λυσε με ἀπὸ τὸν ὄρκον μου. Συλλογίσου ὅτι εἶμαι παιδί.

Δέν ἤξευρα τί ἔκαμνα, όταν σοῦ ἀρκίσθηκα νά μείνω ἐδῶ γιὰ πάντα! Ἰύρισε με εἰς τοὺς γονεῖς μου, εἰς τὴν ἀδελφοῦλα μου. Θάφισα πιά τήν ὀκνηρία. Ἡ Λέλα μου ἔλεγε ὅτι γιὰ ὅποτον ἐργάζεται με τήν καρδιά του, ή ἐργασία εἶνε ἡδονή. Ἐγελοῦσα με τὰ λόγια της, ἀλλὰ εἰς τὸ ἐξῆς θάκοῦω τὰς συμβουλὰς της και θάκο-

λουθῶ τὸ παράδειγμά της. Δέν θέλω νά εἶμαι αἰωνίως λαίμαργός, ὀκνηρός, ἐλεύκαινε τὸ παράθυρον. Και εἰς τὰ ἀρχήσε με!

Ἐπερίμενον ὀλίγας στιγμάς, νά ἰδῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσευχῆς του. Ἄλλοίμονον! Ὑποσχέσεις περὶ ἐργασίας δέν εἶνε δυνατόν νά συγκινήσουν τὸν θεὸν τῶν Ὀκνηρῶν! Τὸ παράθυρον ἦτο ὀλάνοικτον, ή σακουνοφουσκα ἔμωε δέν ἐφαίνετο. και τίποτε δέν ἐτάρασε τήν ἀνυπόφορον σιωπὴν.

— Καρμὴ ἀπάντησις!..Εἶμαι καταδικασμένος ἀμετακλήτως! ἐστῆναξεν ὁ δυστυχῆς Λελές. Καλὰ λοιπόν! κ' ἐγὼ θά πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἐέρω καλά, ὅτι ἐπάνω εἶνε χρυσεῖ ἄμμο δέν θά πάθω τίποτε. Ἄλλὰ κῆδημα ἀπὸ τόσον ὕψος θά με κάμη νά ζαλισθῶ, ἰσως νά λιποθυμήσω. Ἐτσι θά ἔχω μερικὰς στιγμάς ἀναπαύσεως, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὅποτων δέν θά συλλογίσωμαι τήν φρικώδη μου θέσιν.

Χωρὶς δισταγμόν, ὁ Λελές διεσκέλισε τὸν ἐξώστην, ἐκλεισεν ἐξ ἐνστίκτου τὰ μάτια και ἔπειτα τὰ ἦνοιξε. Ἡ πῶσις τὸν ἐξάλισεν ὀλίγον και δέν τὸν ἐπλήγωσε καθόλου... Ἄλλὰ... τί

εἶνε πάλιν αὐτό; Ὡ, ἐκπληξίς! ὦ, ἡδονικὴ αἰσθησις! ὦ, εὐτυχία!..

— Ποῦ εἶμαι; θά ἔλεγε ἰσως, ὅπως ὄλοι οἱ ἥρωες τῶν μυθιστορημάτων. Ἄλλ' ή μεγάλη του ἐκπληξίς δέν τῷ ἐπέτρπε νά ἐμύλῃ.

Ἦτο ἐξηπλωμένος, καθ' ὄλον του τὸ σῶμα, ἔχι ἐπὶ πυκνοῦ στρώματος χρυσεῖς ἄμμο, οὔτε ἐπὶ τοῦ μαλθακοῦ τάπητος τῆς πλουσίας του κατοικίας. Φορῶν ἀπλούστατα τὸ μακρὸν του νυκτικόν, ἀνεπαύετα ἐπάνω εἰς ἕνα μικρὸν, λεπτόν και κάπως τριμμένον χαλάκι, ποῦ ἦτο ἐμπρὸς εἰς ἕνα κρεβάτι ἀπλούστατον.

Αὐτὸ τὸ χαλάκι, με τὰ ξεβαμμένοντριαντάφυλλα, ὦ, τὸ ἐγνώριζε καλά... Ἄνεκᾶθησε κ' ἐκότταξε γύρω του...

«Διεσκέλισε τὸν ἐξώστην...» Σελ. 337 στ' α'.

Ναί, ἦτο ή καμαρούλα του, ή ἐπὶ τῆς γῆς... Ἀπέναντί του, τὸ φᾶς τῆς αὐγῆς ἐλεύκαινε τὸ παράθυρον. Και εἰς τὰ γυαλιὰ ἐστίλθον μερικὰ σταγόνας βροχῆς.

— Βρέχει; Τὰ μάγια ἐλύθησαν! Εἶμαι εἰς τὸ σπίτι μας! εἰς τὸ σπίτι μας!...Ἐσώθηκα! Ὁ θεός τῶν Ὀκνηρῶν εἰσῆκουσε τήν προσευχὴ μου και με ἐανάστειλε εἰς τοὺς γονεῖς μου! Πόσο θά ἐκπλαγοῦν και θά χαροῦν. Ὅχι ὅμως περισσότερον ἀπὸ ἐμέ!

Μὲ τὸ νυκτικόν ὅπως ἦτο, ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ δρόμος εἶχε τήν συνήθη του ὄψιν. Ἡ ἀσφαλτος ἐγυάλιζεν ὑπὸ τήν βροχὴν. Οἱ ἀνθρώποι ἔτρεχαν με διβρέλλες. Κάρα και ἀμάξια πλήθος. Θεάμα φαιδρόν, γλυκύτατον: Ὁ ἀντικρὸνός ψωμάς ἐξεφοῦριζε τὰ ψωμιά του και τίς κουλούρες του. Νά και τὸ ἀτμῆμα τῶν γλυκιμαμάτων» εἰς τήν μεγάλην ὑαλόφρακτον προθήκην... Ὁ ὑπηρέτης τοῦ δικλανοῦ κουρεῖου ἐσκοῦπιζε, περᾶζων ὄλονέν ἕνα μικρότερον συναδελφόν του. Σκύλοι γαυγίζοντες εὐθύμως ἔτρεχαν ὀπίσω ἀπὸ τὰμάξια.

— Εἶμαι εἰς τὸ σπίτι μας! εἰς τὸ σπίτι μας!..ἐπανελάμβανεν ὁ Λελές. Ἐλυτρώθηκα! τί εὐτυχία!

Ἀπὸ τὸ δικλανὸν δωμάτιον ἐφθάνον ἀσθενεῖς ἦχοι πιάνου. Ἡ Λέλα, σηκωμένη ἤδη, ἐμελετοῦσεν ἕνα κομμάτι τοῦ Σούμαν, ἕνα δόσκολο κομμάτι ποῦ ἐπρέκειτο νά τὸ καίξῃ εἰς τήν εορτὴν τοῦ πατέρα της. Ἀμέσως ὁ Λελές ἤνοιξε τήν θύραν, και ή μικρὰ μουσουρῆς ἐστράφη πρὸς τὸν κρότον.

— Τί τρέχει, Λελέ; τὸν ἠρώτησεν ἐκπληκτῆ ποῦ τὸν ἐξέλεπε σηκωμένον τῶσον ἐνωρίς, νά βγαίνη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του πρὶν ἐνδοθῆ. Μὴν εἶσαι ἀρρωστος;

— Λέλα! Λέλα!..Ἐγύρισα!..

— Ἐγύρισε; Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τήν Χώραν τῶν Ὀκνηρῶν. Δέν θά εἶμαι πιά ὀκνηρός.

— Καλέ, τί μοῦ φάλλεις ἐκεῖ; Τρελλάθηκες;

— Τρελλάθηκα ἰγώ;!...Αὐτὸ εἶχες νά μοῦ πῆς ὑστερ' ἀπὸ τόσο μακρὸ χωρισμό; Ἐχομε νά ἰδωθοῦμε τόσες μέρες, τόσες ἐβδομάδες...

— Ἀστειεύεσαι;...Χθὲς τὸ βράδου ἀκόμη δέν εἴμαθα μαζί;

— Ἀλήθεια; Και πόσες τοῦ μηνός εἶχαμε χθές;

— Πέμπτη, 8 Δεκεμβρίου...Ἡμέρα εἶνε Παρασκευὴ 9, τῆς Ἀγίας Ἀννης' ἰδὲς τὸν Ἡμεροδείκτην!

Και ἔδειξεν εἰς τὸν τοίχον τὸν Ἡμεροδείκτην, ὁ ὅποιος μ' ἕνα μεγάλο κατακόκκινον 9 ἐπιστοποῖε τὰ λόγια της.

— Μὰ...τότε λοιπὸν τί συμβαίνει; Τί συνέβει; Ἐγὼ ἐντοσοῦτω ἐταξείδευσα με μιά σαπουνοφουσκα. Ἐπῆγα εἰς τὴν Χώρα τῶν...

Ἐστάθη, ἐπειδὴ ή πεποίθησις του ἤρχισε κάπως νά κλονίζεται.

— Τῶν Ὀνειρῶν! συνεπλήρωσεν ή ἀδελφὴ του. Χωρὶς ἄλλο ὠνευρέθης. Ἐέρεις πολὺ καλά, ὅτι αἱ σκέψεις ποῦ κάμνομε τήν ἡμέρα, μᾶς ξαναρχονται συχνὰ τήν νύκτα και γίνονται ὄνειρα...

— Ὀνειρο;! Ἦταν λοιπὸν ὄνειρο: ...Ὡ, τόσο τὸ καλλίτερον!...Ἄν ἤξευ-

«Ἄνεσηκώθη κ' ἐκότταξε γύρω του...» (Σελ. 337)

ρες!...Μά στάσου να σου τὰ διηγηθῶ
ἐλα.

— Πήγαίνε πρώτα να ντυθῆς. Θὰ
κρυολογήσῃς ἔτσι.

— Ὁ Λελές ἐνεδύθη καὶ γρηγορώτερα
τοῦ συνήθους, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ
δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του, τῆς διηγήθη
ἐν συντομίᾳ τὸ ὄνειρόν του.

— Ἀργότερα θὰ σοῦ πῶ καὶ τὰς
λεπτομερείας. Πρὸς τὸ παρόν, ἐννεῶ
να ὠφελθῶ ἀπὸ τὸ μάθημα ποῦ ἔλαβα
ἐν τῷ ἴπνο μου· θέλω να γίνω τόσο ἐπι-
μηλὴς καὶ φιλόπονος, ὥσπερ ἀμελὴς καὶ
ὀκνηρὸς ἦμουν ὡς τώρα.

— Νὰ σὲ ἰδῶ!

— Θὰ μὲ ἰδῆς! Καὶ πρώτα-πρώτα,
δέχομαι τὴν πρότασιν ποῦ μου κάμεις τό-
σες φορές· θέλω να με βοηθῆς ἐν τῇ με-
λέτῃ. Σήμερα ἀκριβῶς ἔχουμε διαγω-
νισμό ἱστορίας καὶ γεωγραφίας. Δὲν ἐ-
τοίμασα τίποτε... Τώρα εἶνε ἀργά, ἀλλ'
ἀδιάφορο· κάτι θὰ προσπαθῶ να κάμω.
Στὴν τάξιν μου εἶνε μιὰ οὐρά ἀπὸ δέκα
ἀμελεῖς. Αὐτοὶ βέβαια δὲν θὰ ἔκαμαν
τίποτε καὶ δὲν θὰ πούν λέξι. Ἴσως ἐγὼ
θὰ μπορέσω ναποκριθῶ σὲ μερικὰς ἐρω-
τήσεις καὶ να πάρω κανένα βαθμὸν...

— Ἡ Λελέα δὲν εἶπεν οὔτε ναὶ οὔτε ὄχι.
Ἄνοιξε μόνον τὰ φετράδια τοῦ ἀδελ-
φοῦ της, τὴν ἔβαλε να περάσῃ ἄλλη
μιὰ φορά, γρήγορα-γρήγορα, μέρος τοῦ
μαθήματος τῆς ἱστορίας, ἔπειτα ἄ-
νοιξαν ἐν Χάρτην καὶ ἔκαμαν Γεωγρα-
φίαν, ἕως τὴν ὥραν ποῦ ἦλθεν ἡ Κα-
τερίνα να τοὺς ρωτάξῃ διὰ τὸ πρῶτόν
πρόγευμα.

— Ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα παρετέθη εἰς
φλυτζάνια ἀπὸ λευκὴν πορσελάνην μὲ
κωνὰ ἀνθάκια. Δὲν ὑπῆρχον πλέον
σκεύη χρυσᾶ καὶ λιθοκόλλητα... Τὸ
βούτημα ἦτο ἀπλῶς φρυγανιὰς ἀλειμ-
μένες μὲ βούτυρον. Ἄλλ' ὁ Λελές ἐδή-
λωσεν ὅτι ἐπρωγευματικῶς λαμπρᾶ.

Καὶ ἔφυγε φαιδρώς διὰ τὸ σχολεῖον.
Αἱ ἐντυπώσεις τῆς νυκτὸς διετηροῦντο
ἀκόμη. Ἦξευρε καλὰ ὅτι ἡ φαντασία
τοῦ εἶχε δημιουργήσῃ τὰς μυθώδεις ἐ-
κείνας σκηνάς, ἐν τούτοις τῶ ἐφαίνετο
ὅτι τὸ ὄνειρόν του εἶχε διαρκέσῃ μῆνας
πολλοὺς, καὶ ἠὲ χαίριστεύετο, ἐχάριετο
βλέπων τὰ γινώματά του πράγματα καὶ
πρόσωπα, ὡς ἐάν πραγματικῶς τὰ εἶχε
στερηθῆ ἐπὶ πολύ.

Τὸ διήγημα αὐτὸ δὲν εἶνε παραμυθία.
Τὸ μόνον ἀπίθανον μέρος τοῦ τώρα ἐ-
ξηγεῖται. Καὶ διὰ να ἐξακολουθῶμεν
να μένωμεν εἰς τὴν ἀλήθειαν, θὰ ὁμο-
λογήσωμεν ὅτι, παρὰ τὴν θλίψιν καὶ
τὰς ἐφίμους προσπάθειάς του, ὁ Λελές
ἦλθεν εἰκοστὸς δεῦτερος μεταξὺ τριάντα
μαθητῶν. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰργά-
σθη σοβαρῶς. Καὶ ἐπιτέλους ἀνεγνώ-
ρισεν ὅτι ἡ μελέτη εἶνε ἡδονή, ἀρκεῖ
να ὑπερνικήσῃ κανεὶς τὰς πρώτας δυσ-

κολίας. Μελετᾷ πολὺ, κάμνει ταχέως
πρόδους, διασκεδάζει καλλιτέρα τὴν
Πέμπτην, διότι ἐτοιμάζει τὰ μαθήματά
του ἀπὸ τὸ πρῶτὸ καὶ ἔχει ἄλλον τὸ ἀπό-
γευμα καὶ τὸ βράδυ ἐλεύθερον.

Εἰς τὴν ἐπόμενον διαγωνισμόν ἦλθε,
— θὰ τὸ πιστεύετε; — πέμπτος. Καθῆ-
λου δὲς κολοῦν λοιπόν, ὡς τὸ τέλος τοῦ
ἔτους, να ἔλθῃ καὶ πρῶτος.

Οἱ ἀμελεῖς συμμαθηταὶ του, τὸ στρα-
τόπεδον τῶν ὀκνηρῶν, μὲ πολλὴν δυσ-
ρέσκειαν τὸν εἶδαν ναὐτόμολῃ πρὸς τοὺς
ἐχθρούς... Ἐκείνος τοῖς διηγήθη τὸ ὄ-
νειρόν του, διὰ να δικαιολογηθῆ καὶ διὰ
να τοῖς δείξῃ τὴν ἴσιν δρόμον. Ἄλλ'
ἀπὸ τοὺς ἐννέα, μόνον δύο ἠκολούθησαν
τὸ παράδειγμα του. Οἱ ἄλλοι προτιμοῦν
να βόσκουν εἰς τὴν ὀκνηρίαν, ἰσχυρίζο-
μενοι ὅτι ὁ Λελές ἔπλασε τὸ ὄνειρόν
ἐκείνο ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους, καὶ ὅτι
ἀπὸ τὴν Χώραν τῶν ὀκνηρῶν ἐπήδησε
διαμίας εἰς τὴν Χώραν τῶν ὑπεστώτων...

Ὁ Λελές δὲν ἀποκρίνεται παρὰ μὲ
μειδιάματα, καὶ ἐξακολουθεῖ να κάμνῃ
τὴν δουλείαν του, χωρὶς να σκοτίζεται
διὰ τὰς εἰρωνείας των.

ΦΩΚΙΑΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΚΑΤ' ΟΛΙΓΟΝ

[Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.]

«Κύριε Ἀζαρία, — μου γράφει ἡ Ἀ-
μαρυλλίς, — θὰ σὰς ζητήσω μιὰ συμ-
βουλὴ. Πρέπει κατὰ πρῶτον να σὰς εἴ-
πῶ, ὅτι ἕως τοὺς τελευταίους τούτους
μῆνας ἡ μαμμά μου ἔκαμνε μάθημα εἰς
τὸ σπίτι· τώρα ὁμως πηγαίνω σ' ἓνα
σχολεῖον, ὅπου πρέπει να εἶμαι κάθε
πρῶτὸ εἰς τὰς ὀκτῶ, ἀκριβῶς δηλαδὴ
τὴν ὥραν ποῦ ἐσυνήθισα πρὶν να ἐγεί-
ρωμαι. Ὡ! πόσον μου εἶνε δυσκόλον
καὶ ἐπίπονον να σηκώνωμαι ἀπὸ τὸ κρεβ-
βάτι τοῦλάχιστον εἰς τὰς ἑπτὰ!

Ἄ! Ἦκουσα να λέγουν, ὅτι εἶνε πολὺ
δυσκόλον ν' ἀκαθάλῃ κανεὶς συνήθειας
τὰς ὁποίας ἔχει πρὸ πολλοῦ ἀποκτήσῃ,
καὶ τὸ γνωρίζω πλέον ἐκ πείρας. Μή-
πως ξεύρετε, κύριε Ἀζαρία, κανένα
μέσον διὰ να ἀπαλλαγῶ κενῶ ἀπὸ τὴν
συνήθειάν μου αὐτὴν χωρὶς να ὑποφέρω
τόσο πολὺ;»

Ἀμαρυλλίς, ἄκουσε ἓνα διηγημα-
τάκι ποῦ ἐδιάβασα σὲνα παλαιὸ βιβλίον.
Τὸν παλαιὸν καιρὸν, κάποιος μεγάλος
ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος ἔζη πάντοτε πλού-
σια, εἶχε τὴν συνήθειαν να καλοτρῶγῃ
καὶ προπάντων να πίνῃ εἰς κάθε του
γεῦμα ἓνα μεγάλο ποτήρι γεμάτο ἀπὸ
τὸ καλλίτερον κρασί. Μίαν ἡμέραν, ὁ
ἄρχοντας αὐτός, συνεκεία μερικῶν πε-
ριστατικῶν, ἐξέλεγε Ἡγούμενος ἐνὸς
καλογηρικῶ τάγματος, καὶ ὡς ἐκ τού-
του τῶ ἦτο καθήκον ἐπιβεβλημένον να
διδῇ τώρα τὸ παράδειγμα τῆς ἐγκρα-
τείας.

Ἡ στερησις τῶν ἐπιζητητῶν φαγ-
τῶν, τὰ ὁποία συνήθιζε να τρώγῃ ἕως
τώρα, δὲν τὴν ἐπέρασε διόλου, ἀλλὰ μὲ
ὄλην του τὴν καλὴν διάθεσιν, δὲν ἠδύ-
νατο να στερηθῆ τὸ μεγάλο του ποτήρι,
καθὼς τὸ ἔπινε ἀνέκαθεν, καὶ τούτο
τὴν δυσχρέσται παρά πολὺ.

— Κάτι ἐσκέφθηκα, ἀγαπητέ μου
ἀδελφε, τοῦ λέγει τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς
καλογήρους του, εἰς τὴν ὁποῖον εἶχεν
ἐξομολογηθῆ τὴν στενοχωρίαν του. Καθ'
ἡμέραν, τὴν ὥραν ποῦ γεμίζεις τὸ πο-
τήρι σου διὰ τὸ γεῦμα, γέρον ἀπὸ πάνω
ἓνα κερὶ ἀναμμένον καὶ ἀφινε να στά-
ζουν εἰς τὴν πάτον τοῦ ποτηρίου κά-
ποσὰς σταγόνες κηροῦ. Σταλαγματιὰ-
σταλαγματιὰ τὸ κερὶ θὰ παίρνῃ ὄλον
τὴν θέσιν τοῦ κρασιῦ, καὶ ὀλίγον κατ'
ὀλίγον ἡ συνήθειά σου θὰ ἐξαλειφθῇ,
χωρὶς να τὸ ἐννοήσῃς.»

Ἡ ἰδέα ἐφάνη καλὴ εἰς τὸν ἡγού-
μενον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφήρμισε. Μετά
τινας μῆνας, δὲν ἔπινε παρὰ νερό, καὶ
δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του χειρότερα.

Δὲν εἶνε ἀρὰ γε δυνατόν να γείνῃ κάτι
ἀνάλογον καὶ διὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα;
Ἄς τὴν σηκώσωμεν ἓνα ἢ δύο μόνον λε-
πτὰ τῆς ὥρας ἐνωρίτερον κάθε ἡμέραν·
θὰ εὐθὰς ἀνεπαισιθῆτως να ἐξυπᾶ τὴν
ὥραν ποῦ πρέπει διὰ να ἔχῃ τὸν αναγ-
καίουντα χρόνον διὰ τὰς προετοιμασίας
τῆς ἀναχωρήσεώς της, καὶ ἡ συνήθεια
θὰ ἐξαλειφθῇ, χωρὶς να ὑποφέρῃ τόσο
ἢ νεαρά μας φίλη.

ΑΔΙΚΤΩΝ

**ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ**

[Ἡ δὲ φυλλάδιον 13^{ον}, σελ. 110]

Τὸ γαλλικὸν κείμενον, τὸ ὁποῖον εἶχε
δῶσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν πρὸς μετάφρασιν,
ἦτο ἐπιτήδης ἐυκόλον, σαφὲς, χωρὶς σπα-
νιας λέξεις καὶ ἰδιωτισμοὺς.

Καὶ ὁμως ἐδυσκολοῦσθην πολὺ-πολὺ ἕως
να εἶρω μιαν μετάφρασιν τελείαν, ἀξίαν να
δημοσιευθῆ ἐντε ὀδευματικῶς διαρθεσῶς. Καὶ
αὐτὴ ἡ σχετικῶς καλλιτέρα, τῆς Ἀλκυό-
ρος, δημοσιεύεται ἐδῶ κ' ἐκεῖ διαρθεσμένη.
Ἐξάρνα τὴν φράσιν «c'était maman qui
s'occupait de mon instruction» μετέ-
φραζεν: «ἡ μαμμά μου ἐφροντίζεν ἡ ἰδία
διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν μου». Πάλιν καλὰ ποῦ
δὲν μετέφρασεν, ὅπως αἱ περισσότερα ἀπὸ
τοὺς διαγωνιζομένους «ἦτο ἡ μαμμά ἡ ὁποία
κτλ.» ποῦ θὰ ἦτο «γαλλισμὸς» ἀφῆρητος.
Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ ἀπόδοσις τῆς φράσεως δὲν
μὲ ἱκανοποιεῖσθε· καὶ τὴν διόρθωσα ἀπλού-
στατα: «ἡ μαμμά μου ἔκαμνε μάθημα εἰς
τὸ σπίτι», — ὅπως τὸ ἔχει καὶ ὁ I. A. Κορ-
τέσης, ἓνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους μεταφρα-
στὰς τοῦ διαγωνισμοῦ. Ἐπίσης τὸ «supé-
rieur général», ἀντὶ γενικῶς ἀρχηγός,
ὅπως ἔγραψεν ἡ Ἀλκυόρος, τὸ διόρθωσα Ἡ-
γούμενος, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ κυριαλέξια· τὸ
«grand personnage», ἀντὶ «μεγάλος ἄν-
θρωπος», τὸ ἔκαμα «μεγάλος ἀρχοντας»,
καὶ δύο-τρία ἀκόμη ἐλαφρότερα.
Ἄλλ' αὐτὸ μὲ δ' ἀπὸ τὰ λάθη, ἡ μετάφρα-
σις τῆς Ἀλκυόρος· ἔχει ἀπλὴν γλῶσσαν καὶ

προπάντων καλὸν ἔθος. Δι' αὐτὸ ἐκρίθη ἀ-
νωτέρα ἀπὸ ἕλας τὰς ἄλλας δοκίμους με-
ταφράσεις, αἱ ὁποῖαι ἀποδίδουν μὲν πιστῶς,
ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπίσης γλαφυρῶς τὴν ἔνοιαν.
Αἱ μετὰ τὴν βραβευθεῖσαν γλαφυρότεροι
εἶνε ἐκαίνων, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸν
Πίνακα τῶν Βραβείων. Ἐπειδὴ δὲ εἰ ἄλλοι
ἦσαν πολλοὶ καὶ σχεδὸν ἰσοδύναμοι, τοὺς
δὲξασα εἰς δύο τάξεις, — ἐκτὸς τῶν ὄλων ἀ-
δοκίμων, τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρω, — καὶ
εἰς τοὺς μὲν καλλίτερους ἔδωσα γενικῶς
Ἐπικόν (ἔνα τῆς συνήθους διακρίσεως τοῦ
Α', Β' καὶ Γ') καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἐψη-
μέν Ἀνείων.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀλκυόρος [15ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰωάννης Α.
Κορτέσης, [14ε]. — Ἀτλαντικός, [13ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κλάμος τοῦ
Ἐθῶτα, [12ε]. — Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία,
[12ε]. — Δουκὴς Ἀδάς, [11ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ (ἀπὸ [10ε] εἰς ἕκαστον):
Ζηλὰ Χανούμ. — Κάος. — Ἐλληνοπούλα τῆς
Θαῖνης. — Πιπίς-Παπίς. — Τρολλομα-
λοῦλα. — Ἐλεῦθερος Ἑλληρ. — Ἀδὰ τῆς Ἐλ-
λάδος. — Μητρικὴ Στοιχίη. — Κίρκη. — Ἀρι-
δολοῦδο. — Ἀθάνατος Ἑλλάς. — Αἰγυπτία
Βασιλέσσις. — Ἀγοροκόπιτος. — Ἀνακρίων.
— Ἰερὸς Ἀγὼν. — Ἰερεὸς Ναυαίου. — Ἀσβια-
νὸν Ἄνθος. — Ἀφρόνημο. — Δάτης τοῦ
Ἰσραὴλ. — Ἀγιάνης. — Ἀβλητρίς. — Τεργνὴ
Ἀουδὸς. — Διομήδης Α. Τοακίρης. — Γεώργιος
Δουβίλλης. — Γαλανὴ Στανφοφόρα. — Ἀν-
θούσα Ἐλαία. — Χαρ. Α. Θεοδοσίον. — Βάρκα
τοῦ Κανάρη. — Μίνα Κωλέττη. — Θάως Χ.
Σάκος. — Μία τῶν Χαρίτων. — Χαρίκλεια Γ.
Χαδούμολου. — Μυροβόλον Ἴον. — Ἀρωμα
τῆς Ἀνοίξεως. — Ἀναστασία Καραϊζά. — Ρή-
γας ὁ Φερατός. — Κόμηξ Μόντε-Χριστός. —
Δουξ τῆς Σπάρτης. — Ἐλληνικὴ Φιλολογία.

**ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1909**

Εἰς τὴν κληρωτικὰ ἐτέθησαν οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 2453 οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς
ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι 3ης
Σεπτεμβρίου συνδρομῆν ἑτησίαν, ἀνεκλήθησαν, ἐξάρνησαν ἢ τέρμησαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπε-
ριλαμβάνατο ἡ 31 Ἀυγούστου. Ἐκλήρωθησαν δὲ κατὰ σειράν οἱ ἐξῆς 50 ἀριθμοὶ:

- 942, ἐκέρδιον ἐν ὄρολόγιον τῆς τοπικῆς.
- 1729, 570, ἐκέρδιον ἑκατοσ τῶν Διαικλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν
40 κατ' ἐκλογὴν του.
- 2069, 1397, 1085, ἐκέρδιον ἑκατοσ τῶν Διαικλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας
δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογὴν του.
- 99, 1528, 1031, 1877, ἐκέρδιον ἑκατοσ τῶν Διαικλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης
ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογὴν του.
- 1438, 2386, 56, 1641, 1129, ἐκέρδιον ἑκατοσ ἀνὰ μιαν ἑτησίαν συνδρομῆν
Διαικλάσεως τοῦ 1910.
- 1941, 302, 1697, 905, 1252, ἐκέρδιον ἑκατοσ ἀνὰ ἐν ἀντίκτυπον τοῦ « Ἀγγέλου
τῆς Ἀγάσης ».
- 1539, 510, 1163, 2210, 1795, 201, 1480, 593, 1206, 105, ἐκέρδιον
ἑκατοσ ἀνὰ ἓνα τῶν Διαικλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐν τῶν τιμωμένων φρ. 3, 50.
- 2115, 1685, 751, 1579, 2044, 1748, 1257, 1923, 860, 1634, 2358,
1423, 686, 2433, 1112, 1628, 434, 2070, 88, 1544, ἐκέρδιον ἑκα-
τὸν ἓνα τῶν Διαικλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐν τῶν τιμωμένων I. φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα
τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ κατὰ μὲ τὸ 42 φύλλον τῆς προσεχῶς ἐβδομάδος, χωρὶς να
δικαιοῦνται τίς να ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὁποῦ τῆς τύχης ἀπεριφθέντος αὐτοῦ δάρον
δι' ἄλλου, οὔτε ἰσθὺς οὔτε κατωτέρως ἀξίας. Οἱ δὲ κατόχοι τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρ-
δισαν τῶν Δωρῶν κατ' ἐκλογὴν των, παρακαλοῦνται να μὰς ὀρίσουν ποίους ἐπιθυμοῦν να λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δωρῶν τοῦ 1909, θὰ γίνῃ τὴν Α' Κυριακὴν
τοῦ Δεκεμβρίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι
ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρῶσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρωτικῆς συνδρομῆν ἑτησίαν, ἢ
ἐνεκλήθησαν, ἢ ἐξάρνησαν, ἢ τέρμησαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας να συμπεριλαμβάνεται ἡ 30 Νοεμ-
βρίου 1909. Εἶνε δὲ τὰ Δωρὰ τῆς Τετάρτης Κληρωτικῆς ὁμοῖα μὲ τὰ τῆς Τρίτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἐλευθερία» ἐνέγραψε
δι' ἐν ἔτος δύο ἀπόρους ἐν Χίω κατ' ἐκλογὴν
του καὶ δέκα ἄλλους ἐν τῶν συστηθέντων πέ-
ρουν ὑπ' ἀριθ. 12, 22, 35, 58, 66, 67, 72,
73, 74 καὶ 77.

Ὅλος καὶ θερμότητος εὐχαριστίας εἰς τὸν
λαμπρὸν Σύλλογον.

Ἡ Σμυρναϊκὴ Ἠχώ μου γράφει δι' ἓνα
φιλάργυρον, ὁ ὁποῖος ἔδεν εἰς τὸν ὕπνον του
ὅτι εἶχε μεγάλην ἐσπέρην καὶ ἐξῆλκεν πολλὰ
χρήματα· τὸσον δὲ κακὸν τὸ ἔκαμν αὐτό,
ὥστε ὅταν ἐξύπνησεν, ἐφρίσθη... να μὴ ἐνα-
κοιμηθῇ. — Ὁρατοῦν, ἀλλ' ὄχι παιδικὸν Πνεῦ-
μα· διότι ὁ φιλάργυρος δὲν ἦτο βέβαια παιδί.
Ἄρα τοῦ Ἰησοῦ, χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή
σου. Τὸ χρονόγραμμον περὶ τῶν «Διμοδύ-
ρων» τοῦ κ. Φαίδωνος ποῦ εἶδες εἰς τὴν
«Νέαν Ἀθήναιαν» τῆς πόλεως σου, ἦτο ἀ-
πλῶς ἀναδημοσιεύσις ἀπὸ τὰς «Ἀθήνας»
Συχνὰ αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἐξωτερικοῦ δεινί-
ζονται ἀπὸ τὰς ἀθηναϊκὰς καί... δὲν λέγουν.
Τὰ ἐξῆς σπουδαιοῦστατα μου γράφει τὸ
Χρυσὸ Παγῶν: «Μία φορὰ κ' ἐνάν καιρὸ ἦταν
δύο κουνελάκια. Λοιπὸν ἐχορηγοῦσθε τὸ
ἓνα. Καὶ τὸ εἶδε τὸ ἄλλο καὶ ἐζήλεψε, καὶ
δὲν ἔκανε τὸ ἓνα, ἔκανε καὶ τὸ ἄλλο. Λοιπὸν
ἦλθε καὶ ἓνας γάτος καὶ τοὺς εἶπε: — Ἐί
κα-
νετε καί! — Κ' ἐκείνα φευγὶτὸ καὶ τρεχάλα ἰν
Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴ ἡ σκηνὴ γίνεται
συχνά. Τὸ ἓνα κουνελάκι εἶνε τὸ Χρυσὸ Πα-
γῶν, τὸ ἄλλο ἡ Χρυσὴ Μάσκα, καὶ ὁ γάτος
εἶνε... ὁ μπαμπὰς. Ἀλήθεια;

Φυσικώτατον εἶνε να νασταλγῆς τὴν πα-
τριδα σου, ἔλασε τῆς Ἀγύπτου, ἀλλὰ
προσπάθει να κτανικῆς τὴν μελαγχολίαν σου,
μὲ τὴν σκέψιν ὅτι οἱ χωριστοὶ εἶνε προσωρι-
νοὶ καὶ πρὸς τὸ καλὸν σου. Χαίρετά μου τὰς
φίλας Ἀρσεναιάδας.

Ἡ Κρητικὴ Ἀναρχία θαυμάζει τὸ τέ-
χνασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἀβγούστος Δυμποῦ
μᾶζει γραμματισμὸν καὶ μου γράφει ὅτι θὰ
ἔκαμνε καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο, ἂν δὲν ἐφοβῆτο μή-
πως τῆς ἐστρουπώσεων τίποτε ἐξέδειλον...
Παραστικὰ ἐτὴν ἀδελφοῦλα καὶ γράφε μου
τακτικά.

Μὲ γειά τὸ νῆον ψευδώνυμον, Ἰδιοόροπος
Νεάνης. Θέλει καὶ ρωτήμα ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ
σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ κ' ἐπιθυμῶ να μου
γράψῃς ὅσον ἐμπορεῖς συχνότερα;

Ἐγνώρισα προσωπικῶς καὶ τὸ Μυροβόλον
Ἴον. Παραστικὸν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μ' ἐπε-
σκέφθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Πολὺ καλὸ κο-
ρίτσι.

Ἐργὸν Ἀυτοκράτορος, ἡ προδρασία τοῦ
Διαγωνισμοῦ Ἐπιστολικῶν δὲν εἶνε δυνατόν
να παραταθῇ. Ἐπειδὴ ὁμως τ' Ἀποτελέσματα
θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ 45ον φύλλον, δὲν ἔ-
πάρχει κώλυμα να συμπεριληφθῶν καὶ τὰ ἐπ-
σταλμάτα ποῦ θὰ φθάσων εἰς τὸ γραφεῖόν
μου μέχρι τῆς 3ης Ὀκτωβρίου τοῦ βραδύτερον.

Ὁρατοτάτῃ ἡ ἐπιστολή σου, Κόρη τῆς
Μακεδονίας. Ἄλλὰ διατί ζητεῖς βραβεῖον;
Ἔσαι μεταξὺ τῶν ἰσοτιμῶν, οἱ δὲ ἰσῆτοιμοὶ
παίρνουν τὰ εἰσημὰ των, θεωροῦνται ὡς βρα-
βευμένοι, ἀλλὰ τῶν Δωρῶν δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα
να ζητήσων. Εἶνε ἔνευ ἀποδείξε. Τὴν ἔκαμ-
ν λαμβάνου μόνον οἱ πρώτοι, δηλαδὴ οἱ
βραβευμένοι διὰ κλήρου καὶ ἀναπερόμενοι πρὸ
τῶν ἰσοτιμῶν.

Πολλὰς ἀριτίας ἐπιστολάς ἔλαβα αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα. Αὐτυχῶς μὲ τ' Ἀποτελέσματα
τοῦ Διαγωνισμοῦ — ἀλήθεια, συγγάριον τὴν
Ἀλκυόνα καὶ πέριμνω τὴν φωτογραφίαν
της, — μὲ τὴν Κληρωτικῆν τῶν Δωρῶν κλπ. δὲν
μου ἔμεινε τόπος δι' ἀλληλογραφίαν. Θάνα-
φέρω λοιπὸν ἀπλῶς τοὺς ἐπιστολογράφους:

